

Orbán Viktor beszéde

a XXX. Bálványosi Nyári Szabadegyetem és Diáktáborban

2019. július 27. Tusnádfürdő (Băile Tușnad)

Jó napot kívánok, tisztelt Hölgyeim és Uraim! Tisztelt és kedves Barátaim!

Egyetlen szóban összefoglalva az érzéseimet és a gondolataimat azt mondhatom, hogy megtiszteltetés. Megtiszteltetés volt, hogy harminc éven keresztül mindig itt lehettem ebben a táborban Önökkel együtt. Megtiszteltetés volt, hogy Tőkés László püspök urunk mellett szólalhattam meg harminc éven keresztül. Megragadom az alkalmat, és a püspök úrnak megköszönöm az európai parlamenti szolgálatot, amelyet hosszú-hosszú éveken keresztül ellátott, és köszönöm, hogy vállalt bennünket, és a Fidesz színeiben is képviselte az egyetemes magyarságot. És egyúttal, miután európai parlamenti választások után vagyok, vagyunk, megragadom az alkalmat, és az RMDSZ-nek is gratulálok a két megszerzett mandátumhoz. Magam is részt vettem a kampányban, és tudom, hogy milyen kutya nehéz körülmények között kellett ezt az eredményt elérni.

Zsolt azt az utasításszerű kérdést és kérést intézte hozzám, hogy 20 percben, na jó, ha nagyon muszáj, 30 percben összegezzem a mögöttünk hagyott harminc évet. Egy mondatban is meg tudom ezt tenni, csak 20-30 perc sem kell hozzá. Egy mondatban azt mondhatom, hogy az a jó, hogy ez a harminc év mögöttünk van, és nem előttünk.

Ha megpróbálunk visszaemlékezni, hogy mi is volt a feladat harminc évvel ezelőtt, akkor valami olyasmit válaszolhatunk, hogy megtaláljuk-e, ha nincs, akkor pedig kitaláljuk-e a magyar nemzetnek, egy ezeréves közösségnek a modern korban való fennmaradásához szükséges új létformáját. Ez nagyon nehéz és gyötrő kérdés volt, ez nem akadályozott persze bennünket abban, hogy harminc éven keresztül boldog fiatal éveket éljünk, és harminc év elteltével ma azt mondhatjuk, hogy bizakodóan, tervekkel teli tarisznyával és az erősödés napi élményével ülünk itt együtt, s ez a lélektani helyzet szinte természetesnek tűnik. De ha megfelelő magaslatról nézünk vissza erre a harminc évre, akkor azt kell mondanom, hogy ez nem természetes, nem természetes állapot, hanem sokkal inkább csoda. Mi volt a feladat? Először is kivívni az ország függetlenségét és szabadságát. Erre mentek rá a diákéveink, illetve aztán később az 1989 és 1991 közötti két évünk. Azután az volt a feladat, hogy a

szocialista tervgazdaság helyett építsünk egy tőkés piacgazdaságot, eközben felépítsünk egy demokratikus, jogi és politikai intézményrendszert. Erre ment rá négy évünk 1990 és 1994 között. Nevezzük ezt első rendszerváltásnak, nevezzük ezt liberális rendszerváltásnak. Ezután az volt a feladatunk, hogy a szocialista rendszer visszatérő utódcsoportjait politikai harcban, békés, tehát nem polgárháborús módon legyőzzük, és miután a visszatérő utódcsapatok internacionalista utódcsapatok is voltak, a nemzetközi térben is le kellett őket győzni. Erre ment rá az életünk 1994 és 2010 között. Ez volt a nemzedéki feladatunk.

Természetesnek tűnik szinte ma már, hogy ez sikerült, pedig van drámája is egy nemzedéknek a magyar politikatörténetben, az SZDSZ-nek a drámája. S adjunk hálát a Jóistennek, hogy nekünk nem ez jutott osztályrészül. Mindenkit emlékeztetek, ez a '68-as generáció Magyarországon. Amikor a rendszerváltás történt, az első, a liberális rendszerváltás történt 1990-ben, akkor ez a nemzedék nem kapta meg a kormányzás és így a cselekvés lehetőségét, mert egy idősebb nemzedék kapta meg Antall József vezetésével. Amikor úgy érezték, hogy a sikertelen nemzeti kormányzás után most már tényleg az ő nemzedékük következne, akkor megint nem kapták meg a lehetőséget, mert Horn Gyulának visszajöttek. Aztán amikor nekik sem sikerült, és ők is elvesztették a közbizalmat, akkor azt gondolták, hogy most már tényleg ők jönnek, de akkor meg mi alakítottunk kormányt 1998-ban. S miután 2002-re fölépítettünk egy polgári együttműködést, kereszténydemokrata, nemzeti együttműködést, el is fogyott a tér az ő politikai nemzedékük elől. Igazi dráma. Adjunk hálát a Jóistennek, hogy nekünk nem ezt a sorsot szánta.

Amikor pedig túl voltunk – visszatérve a harminc évre és a feladatokra – az első liberális rendszerváltáson, és legyőztük a szocialista utódcsoportokat, akkor neki kellett rugaszkodnunk egy második rendszerváltás előkészítésének, nevezzük úgy, hogy a nemzeti rendszerváltás tervrajzának elkészítésével töltöttük a 2006 és 2010 közötti négy évünket. Aztán 2010-ben ezt az új nemzeti rendszert, ami egy közösségelvű rendszer, be kellett vezetni, illetve a bevezetéséhez szükséges politikai győzelmet elő kellett készíteni, és utána ki kellett vívni. Ebből lett a kétharmados győzelem. Majd utána, 2010-et követően ezt az új nemzeti rendszert kellett kiépítenünk lépésről lépésre úgy, hogy a tömegtámogatottság folyamatos fenntartása és újratermelése mellett kellett sikereket elérni. Azt is mondhatnám, hogy úgy éltük meg az elmúlt kilenc-tíz évet, hogy az egyik kezünkben ott volt a kőműveskanál, a másikban pedig a kard. Úgy kellett építkezni, hogy közben folyamatosan harcolni kellett, mert – és az is az elmúlt tíz évünk története – a nemzeti rendszer nemzetközi

elfogadottságának folyamatos megkérdőjelezésével is meg kellett küzdenünk, és a kiépült nemzeti rendszer elfogadottságának nemzetközi megkérdőjelezését célzó támadásokat vissza kellett verni. Nos, hát ez volt a harminc évünk, Zsolt.

Adódik a kérdés, most az ember így visszatekint erre az egyáltalán nem könnyű útvonalra, hogy képesek lennénk-e erre még egyszer, ha ismét fiatalok lennénk? Lenne-e hozzá újra harmincévnyi erőnk? Ez egy igazi és nehéz kérdés, magam sem tudom a választ. Általában persze az ilyen, múltra vonatkozó kérdések mindig kockázatosak. Harmincadik házassági évfordulónkon, csak hogy alátámasszam, hogy milyen kockázatos az e fajta gondolkodás, a harmincéves házassági évfordulónkon megkérdeztem a feleségemet, hogy ilyenkor az a szokás, hogy újra megkérjem a kezét, mit szól hozzá? Romantikus pillanat, és azt válaszolta, hogy ne kockáztass... Úgyhogy arra a kérdésre, hogy képesek lennénk-e ezt még egyszer végigcsinálni, egyáltalán nem könnyű választ adni. De talán nem is ez a legfontosabb kérdés, hanem inkább az, hogy van-e erőnk ahhoz a következő 15 évhez, amely előttünk áll? De mi is volna az a 15 év, amely ezután következik? Mik is lennének ennek a 15 esztendőnek a feladatai?

Szokták azt mondani egy-egy nemzedéket tanulmányozva, hogy az emberélet három szakaszból áll. Van a gyermeki szakasz, amikor az ember arról ábrándozik, hogy mit is szeretne majd csinálni, ha nagy lesz. Aztán van az idős ember szakasza, amikor azon töpreng, hogy mi hogy volt, és mit mulasztott el. És a kettő között pedig van a felnőttkor és a cselekvés. Ez a legértékesebb idő, ezt még a médiát működtetők is pontosan tudják, úgy hívják, hogy prime time, ez a főidő, és ez nemcsak az emberi életre, hanem egy nemzedék életére is igaz. Ez az az idő, ez az az időszak, amikor a legfontosabb dolgokat teszi meg. Ennek a főidőnek, ami valahol a 35 és a 70 év között lehet, a felét már feléltük és elfogyasztottuk. Most jön a második fele. Azt is mondhatnám, hogy az esti nagyfilm. Az a kérdés, hogy vajon mit is fogunk majd látni?

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ha filozófiailag közelítünk ehhez a kérdéshez, akkor, mármint a politika filozófiájának nézőpontjából, akkor ismerjük azt a gondolkodásmódot, amelyik azt állítja, hogy a történelemnek van célja. S az embernek az a feladata, hogy ezt fölismerje, és a történelmet ehhez az elrendelt célhoz elsegítse. A kommunista logika nagyjából ilyen volt, és manapság

pedig a progresszív liberálisok mondanak hasonlókat. Mi azonban az elmúlt harminc évben rájöttünk arra, hogy nem az időnek kell célt tulajdonítani, hanem az időben benne a saját életünknek kell értelmet adni. S ez nemcsak egyen-egyenként, hanem nemzedékként is igaz. A nemzedékünk életének kell értelmet adni, illetve meg kell értenünk azt az értelmet, ami nekünk rendeltetett. Ha innen nézem azt, ami mögöttünk volt, és azt, ami előttünk van, akkor azt mondhatom, hogy a mi nemzedékünk egy történelmi lehetőséget kapott a magyar nemzet megerősítésére. Ez egy igazságtalanul nehéz küzdelem volt eddig is, és igazságtalanul nehéz küzdelem lesz ezután is. Az egyetlen dolog, amit vigasztalásképpen tudunk mondani magunknak, az, hogy írva van, hogy senkit sem próbál meg erőn felül. Tehát csak olyan terhek vannak a vállunkon, amelyeket bizonyosan el tudunk hordozni.

Azt tudom jelenteni Önöknek, hogy ma a magyar nemzet birtokában van azoknak a politikai, gazdasági, és hamarosan birtokában lesz azoknak a fizikai képességeknek, amelyekkel meg tudja magát védeni, és amelyeknek segítségével független tud maradni. Az önrendelkezésünket visszaszereztük, az IMF hazament, Brüsszellel szemben sikeresen vívtuk meg a küzdelmünket, és a határainkat is megvédtük a migrációval szemben.

Nos, Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ma két dolgról tudok beszélni a harminc év összefoglalásán túl. Mi történik, és mi fog történni Magyarországon, és egy időnként még ennél is izgalmasabb kérdés – és itt majd az időkorlátra Zsolt kell, hogy engem figyelmeztessen –, úgy hangzik, hogy hogyan értelmezzük mi magunk, és mások hogyan értelmezik azt, ami Magyarországon történik? Mi az értelme mindannak, ami Magyarországon történik?

Nos, Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Magyarország ma biztató pályán van. Rendezett pénzügyek, csökkenő adósság, erős növekedés, emelkedő bérek, izmosodó kis- és középvállalatok, gyarapodó családok és lendületes nemzetépítés. Természetesen lehet is, kell is jobban csinálni mindenkinek. A magyar állampolgároknak egyen-egyenként, a magyar vállalkozásoknak és a magyar kormányoknak is lehet és kell is jobban végezni a munkáját, de az igazság az, hogy Magyarország biztató pályán való maradását ma nem belülről, hanem inkább kívülről fenyegeti veszély. Magyarországon ma az történik, és a következő találkozásunkig előttünk

álló egy évben az fog történni, hogy ezeket a támadásokat elhárítjuk, ezekkel szemben megpróbáljuk megvédeni Magyarországot.

Mik is volnának ezek? Az első támadást már sikeresen elhárítottuk. Ez abban öltött volna testet, hogy alkalmatlan és ellenséges embereket választanak a számunkra fontos európai uniós intézmények élére. Nem bontom ki az igazság minden részletét, de a helyzet az, hogy bonyolult manőverek eredményeképpen ezt sikerült megakadályozni. Soros György jelöltjeit mindenhol elgáncsoltuk. Mindenhol. Megakadályoztuk, hogy ideológiai gerillákat helyezzenek a fontos európai intézmények élére, és a bizottság élére is egy gyakorlatias megközelítésű, hétgyermekes családanyát sikerült megválasztani. Ezzel persze az intézményeken belüli küzdelemnek nincsen vége, ez majd októberben zárul le, amikor a teljes tájkép látható lesz. Két dolgot biztosan tudunk mondani. Az első, hogy a bizottságnak, amely oly' sok támadást indított Magyarországgal szemben, sőt a leköszönő bizottság még a napokban is indított támadást, hiszen az Európai Bíróság elé vitt néhány magyar törvényt, szóval ennek a bizottságnak vissza kell térnie az unió alapokmányában rögzített szerepéhez, vagyis a szerződések őreként kell viselkedni, és abba kell hagyni a politikai aktivizmust. Nem politikai testület, nem dolga, hogy programja legyen, nem dolga, hogy politikai támadásokat intézzon a tagállamokkal szemben. Ez az előző, Juncker-kabinet idején így volt, ennek véget kell vetni. Ez mindig is ellentétben állt az Európai Unió alapokmányaival és alapeszméivel. Van is erre most esély.

És a második dolog, amit itt még elmondhatunk, hogy az a bizonyos csúcstelölt-, Spitzenkandidat-rendszer nem múlt ki, csak visszakerült a helyére. Mert nyilvánvaló, hogy az Európai Uniónak a stratégiai-politikai irányvonalát nem a bizottság szabja meg, hanem a tagállamok demokratikusan megválasztott kormányokat vezető személyiségei, államelnökök vagy miniszterelnökök. A bizottságnak nem kell önálló programot végrehajtania, mert számára már most a legutóbbi választás után is a miniszterelnökök tanácsa elfogadott egy dokumentumot, ami az irányt kijelöli, és a stratégiai döntéseket egyébként sem a bizottságban, hanem a tanácsban, ahol a választott miniszterelnökök vannak, kell meghozni. Tehát a Spitzenkandidat értelme, a csúcstelölt értelme sohasem az volt, hogy valahogyan elvegyük a tanácstól a bizottság elnökének kijelölési jogát, ahova egyébként az alapidokumentum ezt delegálja, hanem az, hogy legyen lehetőség befolyásolni a szavazóknak valamely fontos európai pozíció betöltését. A logikus tehát az, és ide kell visszatérnünk, hogyha az európai pártok csúcstelöltet állítanak, akkor a győztes párt elnöke legyen a parlament elnöke. Nem a

bizottságé, hanem az Európai Parlamenté. A bizottságot pedig meg kell hagyni továbbra is a miniszterelnökök befolyása alatt álló szervezetnek.

Nos, a második ilyen veszély, amit el kell hárítanunk, a nemzetközi térből érkező veszély. Az az a körülmény, hogy az elmúlt öt esztendőben súlyos hibák történtek az Európai Unióban. Különösen kettő fájdalmas és aggasztó ezek közül, s ezeket a hibákat az előttünk álló öt évben ki kell javítani. Az első a migráció területén, a másik a gazdaság területén történt. A migrációs hiba kijavítása egyszerű, a bizottságnak ki kell vonulnia a migráció témaköréből, létre kell hozni a schengeni övezethez tartozó tagállamok belügyminisztereiből álló tanácsot pontosan úgy, mint ahogy az eurózóna országainak pénzügyminisztereiből álló tanács már létezik, és az összes migrációval kapcsolatos jogkört és teendőt a belügyminiszterek tanácsához kell terelnünk. A gazdaság egy kicsit nehezebb, mert az Európai Unió gazdasági döntéseit szemlélve azt mondhatjuk, hogy az elmúlt öt évben a gazdasági önsorsrontás útját járjuk. Európa sokkal sikeresebb is lehetne, sokkal nagyobb, fejlettebb és erőteljesebb annál, mint amilyen teljesítményt ma nyújt. Vissza kell térnünk egy európai szocializmus építése helyett, mert a baloldali pártok rendszeresen olyan javaslatokat tesznek, ami a versenyképes európai gazdaságot minden tagállamban egyfajta nyugat-európai szocialista gazdaság formájára akar hozni, e helyett ezt föl kell adni, és vissza kell térnünk a versenyképes európai gazdaság eszményéhez. A sikeres gazdaságokat, és hogy Magyarországot ne említsem, de mint amilyen például Lengyelország vagy Csehország, azokat nem szabad támadni, azokat inkább támogatni kell. El kell vetni a munka nélküli alapjövedelem európai szintre emelt gondolatát. Nincs szükségünk erre az új szocializmusra. Helyette munkahelyek kellenek, és adócsökkentést kell mindenhol végrehajtani. A bürokratikus szabályokat le kell építeni, és a megszorításos politika helyett sokkal inkább a beruházásokat és a munkahelyek létrehozását kell ösztönözni. Olaszországban sem megszorításra, hanem gazdasági fejlődésre lesz szükség. S végezetül a migránsok helyett pedig az európai családoknak kell adni a pénzt azért, hogy minél több gyermeket vállaljanak.

A kérdés az, hogy lehetséges-e ez? Ki tudjuk-e javítani ezeket a hibákat a következő évben? Azt kell mondanom, hogy ez minimum kétséges. Az európai gazdaságra minden elemzés és minden elemzésre alapot adó számadat szerint nehéz idők várnak. Nehéz idők jönnek. A kérdés nem az, hogy jönnek-e, hanem az, hogy mennyire lesznek nehezek. És az én személyes véleményem az, hogy nagyon nehezek lesznek. Nyugat-Európában a gazdasági növekedés tovább lassul majd, sőt itt-ott el is akad. Németországban jól láthatóan nem piaci elvű CDU–

zöld koalíció előkészítésének munkálatai zajlanak – ez mégiscsak Európa legnagyobb gazdasága –, vagyis arra kell felkészülnünk, hogy a legfontosabb partnereinknél, a nyugat-európai országoknál nem úgy fejlődik majd a gazdaság, nem úgy növekszenek majd, ahogyan azt mi szeretnénk. Tehát most Magyarország számára a legfontosabb, hogy egy új útvonalat tervezzen 2020-ra és 2021-re. Ennek a kormányzati útvonalnak azt a célt kell szolgálnia, hogy az ország, amikor halad rajta, akkor a külső rossz hatásokat képes legyen minimalizálni, és a még meglévő saját belső erőforrásokat pedig képesek legyünk mozgósítani. Erre már láttunk, láthattak Önök egy példát az elmúlt hónapokban, amikor az első gazdaságvédelmi akcióttervet meghirdettük, tb-járadékcsökkentés, béremelés, kutatásfejlesztés, egyetemek támogatásának megemlése, plusz magyar állampapír bevezetése. Az én véleményem az, hogy valamikor a következő év tavaszán, ha igazolódik az európai gazdaság kilátásaira tett helyzetértékelésünk, akkor 2020 tavaszán szükségünk lesz egy második akcióttervre, és ha a dolgok úgy mennek, ahogy mi azt gondoljuk, akkor valószínűleg 2020 őszén egy harmadik gazdaságvédelmi akcióttervre is szükségünk lesz. Ezeknek mind-mind versenyképességet javító tartalma kell majd, hogy legyen. Ennek a megtervezése, kidolgozása az, ami a következő évben Magyarországon elsősorban történni fog.

Persze, ha már itt van Varga Judit miniszter asszony, akkor arról se feledkezzünk el, hogy lesznek itt csatáink jogállamiság kérdésében is. Ide jó idegek kellenek. Nem ahhoz, hogy az álláspontunkat képviseljük, mert az, mint a miniszter asszony bemutatta már korábban lehetséges, hanem, hogy ne nevéssük el magunkat, és a kikacagással ne sértsük meg a partnereinket. Ez a legnehezebb. Ehhez kellenek jó idegek és önuralom. Itt van például rögtön az előttünk álló időszak, amikor a finn barátainkkal fogjuk értékelni a magyar jogállamiság helyzetét. A finn barátainkkal fogjuk. S Finnország egy olyan ország, tisztelt Hölgyeim és Uraim, ahol nincs alkotmánybíróság. Az alkotmány védelmét a parlament erre a célra létrehozott külön bizottsága látja el. Képzeljék el, amikor a magyar jogállamiságban mi egyszer csak azt mondanánk, fölszámoljuk az Alkotmánybíróságot, és a parlament alkotmányügyi bizottsága gyakorolja a normakontrollt. Ez a helyzet körülbelül Finnországban. Vagy hogy egy másik szép példát mondjak: Finnországban az akadémia az oktatási minisztérium felügyelete és irányítása alatt áll. Képzeljék el, ha úgy zártuk volna le a magyar akadémiáról szóló vitát, hogy egész egyszerűen az oktatási miniszterhez – ez nem történik meg, kedves Kásler miniszter úr, de képzeljük el mégis – telepítjük az akadémia felügyeletének és irányításának jogát. Vagy képzeljék el azt a finn jogállami állapotot, amikor a bírakat az igazságügy-miniszter javaslatára a köztársasági elnök nevezi ki. Az igazságügyi

miniszter javaslatára a köztársasági elnök. Tehát idegrendszer, jó idegrendszer kell ahhoz, hogy a bennünket majd jogállamiság szempontjából firtató és kérdezőgető finn barátainknak ne mosolygással, nevetéssel, hanem kellő tisztelettel, udvarias válaszokkal tiszteljük meg őket, illetve ezeket adjuk meg nekik.

Nos, természetesen az európai abszurdon kívül még egy fontos és komoly kérdés is áll előttünk, ez pedig a Fidesz, a magyar kormányzópárt és a Kereszténydemokrata Néppárt tagságának jövője az Európai Néppártban. Itt egyelőre várnunk kell, hogy tisztuljon a helyzet. Mi tudjuk azt, hogy mit akarunk. Azt kell megvárunk, hogy az Európai Néppárt is eldöntse, hogy milyen jövőt szán magának. Ez nem történik meg hamarabb, mint az őszi végén esedékes kongresszusa.

Ezek után, tisztelt Hölgyeim és Uraim, hadd mondjak néhány szót arról, hogy hogyan értelmezzük azt, ami Magyarországon történik. Ennek a kérdésnek, vagyis hogy mi is történik Magyarországon, az elmúlt években szép irodalma kerekedett. Volt az első fecske, Tellér Gyula, aztán már csak az idei évben két komoly munka jelent meg ezzel kapcsolatban, egyik Sárközy professzor úrnak a tollából, a másik pedig Csizmadia Ervin tollából. S akkor most még nem beszéltem a folyamatos nemzetközi figyelemről és értelmezésről. A nemzetközi értelmezés leginkább abban összegezhető, hogy a világban liberális demokráciáknak kell működniük – Európában különösen. Ezeknek egyfajta liberális internacionalizmust kell megépíteniük, megvalósítaniuk, ebből egy liberális birodalomnak kell kikerekednie. Az Európai Unió nem más, mint ennek a megtestesülése, de a demokraták idején az Egyesült Államok is valami ilyesmin gondolkodott Obama elnök alatt világméretben. Innen nézve nyilvánvaló, hogy ami Magyarországon történik, ettől jelentősen különbözik, az valami más. Magyarország valami mást csinál, mást hoz létre. Igen, de mit? Erre a kérdésre adandó választ meg lehet közelíteni a filozófia irányából – erre majd még tehetünk kísérletet –, de a gyakorlati politika felől is. Én az utóbbit választom most. Onnan lehet megérteni azt, ami Magyarországon történt és történik, hogy mi volt az az örökség, amelyet 2010-ben a választásokat kétharmaddal megnyert polgári, nemzeti, keresztény erőknél kezelniük kellett. A következő pontokban összegezhető a helyzet, amit akkor örököltünk. Az első, hogy Magyarország terheinek túlnyomó részét az aktív népesség kevesebb, mint fele hordozta el. Számokban kifejezve, Magyarországon, amely tízmillió ország, hárommillió-hatszáz ezer ember dolgozott, és abból egymillió-nyolcszáz ezer fizetett adót. Ezek az emberek vitték a hátukon az ország terheit. Nyilvánvaló, hogy ez az öngyilkosságnak egy hosszú és

kényelmetlen formája. Zárójelben jegyzem meg, hogy ma 4,5 millióan dolgoznak Magyarországon, és mindenki fizet adót.

A második probléma, amit meg kellett oldanunk, hogy az eladósodás lassan maga alá temette az individuumokat, a családokat, a vállalkozásokat és az államot is. Tehát megörököltünk egy kilátástalan adóssághelyzetet. Azt tapasztaltuk 2010-ben, hogy a közösségünk, Magyarország kulturális identitása folyamatosan hanyatlik. Azt tapasztaltuk, hogy a nemzethez tartozás tudata eltűnik. Azt tapasztaltuk, hogy a határainkon túl élő közösségeinken folyamatosan növekvő asszimilációs nyomás van, aminek nem tudnak ellenállni. És azt tapasztaltuk, hogy a szuverenitás védelmére szolgáló fizikai képességek, rendőrség, hadsereg, ezek leépültek. Ahogy Tellér Gyula írta akkortájt, Magyarország anyagilag, szellemileg és biológiailag kiürülőfélben volt 2010-ben. Akkor arra a kérdésre kellett miniszterelnöki és kormányzati választ adni, hogy ezeknek a magyar problémáknak a megoldása elképzelhető-e a liberális demokrácia keretein belül. És erre mi azt a határozott választ adtuk, hogy nem, nem képzelhető el, ezeken a kereteken belül ezekre a kérdésekre nincsen jó válasz, tehát valami mást kell létrehozni. Azt mondtuk, hogy fönnt kell tartani a liberális rendszerváltásból itt maradt tőkés piacgazdaság kereteit, fönnt kell tartani a demokratikus jogi és politikai intézményeket, de a társadalom, a közösség szerveződési módját radikálisan meg kell változtatni. Úgy fogalmaztuk meg, hogy demokrácia igen, liberalizmus nem. S akkor itt jött a vita, hogy mi is az a valami, illiberális demokrácia, régi vágású kereszténydemokrácia vagy nemzeti rendszer.

Ezt a különbséget, ami az első rendszerváltás, amelyet liberális rendszerváltásnak nevezünk, és a második, amit illiberális vagy nemzeti rendszerváltásnak nevezhetünk, a kettő közötti különbséget néhány mondatban talán érdemes fölírni. Újragondoltuk és új elvi alapokra helyeztük a közösség és az egyén egymáshoz való viszonyát. A liberális rendszerben a társadalom és a nemzet nem más, mint egyének egymással versenyző halmaza. Ami összetartja őket, az az alkotmány meg a piacgazdaság. Nemzet nincsen, vagy ha mégis van, akkor csak politikai nemzet van. Itt kell egy zárójelet nyitva Sólyom Lászlónak köszönetet mondanunk, aki maradandót alkotott elnöksége idején, amikor a politikai nemzettel szemben jogilag és filozófiailag is kidolgozta és pontosította a kulturális nemzet koncepciót, zárójel bezárva. Miután nincsen nemzet, ezért közösség sincs, és közösségi érdek sincs. Nagyjából ez az egyén és a társadalom viszonya liberális nézőpontból.

Ehhez képest az illiberális vagy nemzeti nézőpont azt mondja, hogy a nemzet történelmileg és kulturálisan is meghatározott közösség. Egy történetileg kialakult szervezet, aminek a tagjait védelmezni kell, és föl kell készíteni a világban való közös helytállásra. A liberális fölfogásban az egyéni teljesítmény, és hogy ki mit csinál, produktív vagy improduktív életet él-e, kifejezetten magánügy, nem eshet erkölcsi megítélés alá. Ezzel szemben egy nemzeti rendszerben az a teljesítmény, az az egyéni teljesítmény érdemel elsősorban elismerést, ami a közösség javát is szolgálja. Ezt tágan kell értelmezni. Itt vannak például az aranyérmes nyert korcsolyázó sportolóink. Egy kiemelkedő sportteljesítmény is olyasmi, ami a közösség javát is szolgáló egyéni teljesítmény. Ha földézzük, akkor nem azt mondjuk, hogy ők megnyerték az olimpiai aranyat, hanem azt mondjuk, hogy mi megnyertük az olimpiai aranyat. Az ő egyéni teljesítményük a közösség érdekét is jól láthatóan szolgálja. Az illiberális vagy nemzeti rendszerben az elismerésre méltó teljesítmény nem magánügy, hanem megnevezhető formái vannak. Ilyen az öngondoskodás és a munka. A saját egzisztencia megteremtésére és fönntartására való képesség. A tanulás és az egészséges életmód. Az adófizetés. A családalapítás és a gyermeknevelés. S a nemzet dolgaiban és történelmében való eligazodás, a nemzeti önreflexióban való részvétel. Ez teljesítmény, amelyet elismerünk, minősítünk, erkölcsileg magasabb rendűnek minősítünk, és egyben támogatjuk is.

Ennyiben tehát ami Magyarországon létrejött, az egyéni és a társadalom viszonylatában egészen más dolog, mint ami a liberális rendszerváltás idején, 1990-ben létrejött. De hasonlóképpen új alapokra helyeztük a gondolkodásunkat és a kultúránkat az egyén és egyén viszonylatában is. Leegyszerűsítve, de a lényegét talán megragadva: egy liberális rendszerben az a szabály, hogy mindent szabad, ami más szabadságát nem sérti. Ez az egyéni cselekvés iránytűje. Zárójel, apró probléma, hogy pontosan mi az, ami a másik szabadságát nem sérti, olyasmi, amit leginkább az erősebbek szoktak definiálni, de ezt tegyük zárójelbe. Ezzel szemben, az, ami most nálunk van, vagy amit most próbálunk felépíteni, egy más erkölcsi iránytűt követ, és azt mondja, visszatérve egy ismert igazsághoz, hogy nem az a két ember közötti helyes viszony definíciója, hogy mindent szabad mindenkinek, ami a másik szabadságát nem sérti, hanem a helyes definíció az, hogy amit nem akarsz, hogy neked cselekedjenek, te se cselekedd azt a másiknak. Sőt, amiről azt akarod, hogy veled megtegyenek, azt te is tedd meg a másiknak. Ez egy más alap.

S akkor itt érkeztünk el a politikailag legkínosabb és legérzékenyebb kérdéshez, ez pedig az illiberális szó. Amikor az e körüli, nyomorúságos, óvatoskodó vitákat látom, akkor mindig a

mi nemzedékünk emblemikus filmje, a Gyalog galopp jut eszembe, amikor a lovagok vándorolnak, akkor ott a rekettyésnél vannak, akkor találkoznak a nagy óriásokkal, és nem szabad kimondani egy szót. S e körül tipródnak a filmben perceként keresztül, hogy hogy nem szabad kimondani azt a szót, amit mindenki tud, hogy ki kellene mondani. S ugyanez a helyzet a nemzetközi politikai térben az illiberálissal. Ennek az az oka, hogy a liberálisok, akik sosem voltak tehetségtelenek, kialakították ennek a kifejezésnek azt az értelmezését, hogy ez nem más, mint egy fosztóképzővel ellátott kifejezés, egy álcázott demokrácia. Egy rendszer, ami demokráciának álcázza magát, de valójában nem az. És kitalálták azt a két tételt, ami úgy szól, hogy a demokrácia szükségszerűen liberális, és a kereszténydemokrácia is szükségszerűen liberális. Ez két tévtétel meggyőződéseim szerint, hiszen nyilvánvaló, hogy a dolog fordítva áll. Sohasem jöhetett volna liberális demokrácia, ha nincs neki kulturális keresztény altalaja. Hiszen az a képtelen helyzet, vagy első látásra képtelennek tűnő helyzet, hogy két ember szavazata az ország legfontosabb döntésében, amikor kijelöljük, hogy merre haladunk, és kikre bízunk annak az iránynak a megvalósítását, két embernek a szavazata, akik közül az egyik mondjuk nyolc általánost sem végzett, a másik meg az akadémia elnöke, ugyanannyit ér. Az egyik inkább segélyre szorul, a másik hatalmas adókat fizet, mégis mind a kettőnek egyet-egyet ért a szavazata. Az egyik érti a világot, a másikat nem is érdekli a világ, mégis mind a kettőnek ugyanannyit ér a szavazata. Hogy egy ilyen politikai konstrukciót, amit a demokrácia, különösképpen a liberális demokrácia alapja, csak akkor lehet létrehozni, ha találunk egy sajátos nézőpontot, ahonnan nézve ezek a nyilvánvalóan teljesen különböző emberek mégiscsak egyenlők, s ezért egyenlő súllyal lehet számításba venni a véleményüket. S ez nem lehet más, mint az a keresztény tétel, hogy mindannyiunkat a saját képmására teremtett a Jóisten. Tehát a liberális demokrácia csak ott létezhet a világon, ahol egyébként előzőleg keresztény kultúra is létezett. Ez földrajzilag és történetileg is kimutatható. Tehát az a tétel, hogy minden demokrácia szükségszerűen liberális, és hogy a kereszténydemokráciának liberálisnak kell lennie, az egész egyszerűen nem igaz. A liberális demokrácia életképes volt egész addig, amíg a keresztény alapjait el nem hagyta. Egész addig, amíg a személyi szabadságot védte és a tulajdont védte, jótékony hatással volt az emberiségre, de amikor elkezdte fölszámolni azokat a köteleket, amelyek az embert a valóságos élethez kötik, megkérdőjelezte a nemzeti identitását, leértékelte a vallási identitását, fölöslegesnek minősítette a nemzeti kötődését, ezzel a liberális demokrácia tartalma radikálisan megváltozott. S az igazság az, hogy a mögöttünk hagyott húsz-harminc évnek Európában ez a korszelleme.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ennek, minden belső vitái mellett, még van egy nemzetközi dimenziója is. Miután az időm lassan lejár, ezért ezt nem tudom kifejteni, de ideidézem Nagy Lászlót, illetve az ő egy mondatát, aki azt mondta, hogy „Magyarország ne legyen a Nyugat feneke, de a Kelet homloka se.” Rejtélyes mondat ez, nem tudjuk pontosan, mit jelent, de mindannyian érezzük, hogy igaz. Mindenesetre összegzésképpen arról, annak az értelmezéséről, hogy mi történik ma Magyarországon, azt megkockáztathatjuk, kellő szerénységgel, hogy létrejött egy illiberális állam és egy valódi államelméleti, politikaelméleti modell, egy sajátos, kereszténydemokrata állam. Ezek után már csak egyetlen kérdésre kell válaszolnom, hogy az ellenfeink, a liberális demokrácia hívei miért gyűlölnék bennünket? Az, hogy ellenzik, amit képviselünk, az rendjén van, hiszen ők más meggyőződést vallanak magukénak. Ezért, hogy vitában vagyunk, esetleg elkeseredett, éles vitában vagyunk, ez a nemzetközi vagy tán még a belpolitikai vitáknak is természetes tulajdonsága. De a gyűlölet nem az! És mindannyian érezzük, hogy amikor bennünket támadnak és kritizálnak, akkor nem vitatkoznak velünk, hanem gyűlölnék bennünket. Persze a régi kommunista taktikai tanács az, hogy vádold meg az ellenfelet azzal, amit te csinálsz – ezért ők azt állítják, hogy mi, nemzeti érzelműek gyűlöljük őket, de az igazság pont fordítva van. Mert mi különbséget tudunk tenni – keresztény megközelítésből fakadóan – az ember meg a cselekedete között. Tudjuk nem szeretni, sőt utálni a cselekedeteit, de az embert nem utáljuk, és nem gyűlöljük. Ezzel szemben ők nemcsak azt nem támogatják, amit teszünk, hanem személyesen is gyűlölnék bennünket. Fontos kérdés, hogy megértsük, hogy ez miért van. Azért, és nemcsak intellektuális érdeklődés ez, bár az sem elhanyagolható, mert valami nehéz dolgot megérteni, mindig siker, hanem mert ebből tudjuk levezetni azt, hogy mit kell tenni velük szemben, minek van értelme, és minek nincs értelme, amikor védjük magunkat. Tehát megpróbálok egy kétségkívül elnagyolt, de logikusnak tűnő választ adni arra a kérdésre, hogy miért gyűlölnék bennünket a liberálisok. Rögzítsük azt, hogy a helyes világrendről vallott nézeteknek két alapfölfogása van sok száz év óta az európai politikai kultúrában. A világrend egyik helyes fölfogása azt mondja, hogy a világban legyenek egymástól elkülönült, szabad államok, leginkább nemzetek által kialakított államok, és ezek járják a saját útjukat, és alakítsák ki az együttműködés mindenki számára legkevesebb konfliktussal és legtöbb közös jóval járó rendjét. A másik fölfogás azt mondja, hogy kell, hogy legyen egy hatalom, egy elv, amely alatt egyesíteni lehet az európai népeket vagy a világ népeinek sokaságát. Kell egy ilyen rendszer, és ezt a népeket egyesítő rendszert mindig egy nemzetek felett álló erő hozza létre

és tartja fenn. Az egyiket nevezhetjük nemzetinek, a másikat nevezhetjük birodalmi gondolkodásnak, de nem akarom sértegetni a birodalmi gondolkodás híveit, nem használom az imperialista szót, holott egyébként használhatnám. Hosszú időn keresztül a világ helyes rendjére, hogy egyetlen eszme alá kell rendelni, és ezért egyetlen kormányzás alá kell rendelni a világ népeit, hosszú ideig ez a gondolat a kommunisták privilégiuma volt, ez volt a szocialista, vagy kommunista internacionalizmus. Ez elbukott. Ha másból nem, abból a tényből, hogy elbukott, lehet tudni, hogy nem volt értelmes gondolat. A megürülő helyre azonban belépett egy új politikai irányzat, és ez pedig a liberális politika európai irányzata. Érdekes megnézni, hogy harminc évvel ezelőtt Európában még volt szocialista vagy szociális demokrácia, még volt kereszténydemokrácia, és volt liberális demokrácia, de a politikai küzdelem eredményeképpen a liberálisok elérték azt a pozíciót, hogy ma már mindenkinek liberális demokratának kell lennie. Nincs a demokráciának sajátos szocialista olvasata, mint egyébként a szocialista pártok régen ezt létrehozták, vagy nincs sajátos kereszténydemokrata olvasata. Még ha van is valami ilyesmi, az lényegét tekintve nem különbözhet a demokrácia liberális olvasatától.

Tehát ma az európai liberálisok azok, akik úgy gondolják, hogy van a kezükben egy tézisrendszer, amely meggyőződésük szerint üdvözülést, békét és jólétet fog hozni az egész emberiség számára. Egy egyetemes modellt tartanak a kezükben. Ezt egy tézissé formálták, ez a tézis, ez a liberális tézis mondja meg az európai politikában ma, hogy mit és hogyan szabad gondolnod, mi a helyénvaló és támogatandó tett, mit kell elutasítani, mi az, ami nem fér össze a liberális eszmékkal. Ő mondja meg, hogy hogyan kell gondolkodnod az élet legalapvetőbb tényeiről. És ma ennek a programnak a rövid és elnagyolt összegzését abban adhatjuk meg, hogy a liberálisok szerint a világon mindenhol, Európában különösen minden emberi kapcsolatot és társadalmi viszonyt a lazán szerveződő üzleti kapcsolatok mintájára kell átalakítani. Ha akarom, vállalom, ha nem akarom, nem vállalom, ha akarom, belelépek, ha akarom, kilépek belőle. Innen érthető meg, hogy a liberálisok miért támogatják a migrációt, és innen érhető meg, hogy miért éppen Soros György hálózata szervezi a migrációt. A liberális szabadságfölfogás szerint csak akkor lehetsz szabad, ha megszabadulsz mindentől, ami valahová tartozóvá tesz téged, a határoktól, a múlttól, a nyelvtől, a vallástól, a kultúrától és a hagyománytól. Ha ettől meg tudsz szabadulni, ha ebből ki tudsz lépni, akkor vagy szabad ember. Ennek – ahogy lenni szokott – megszületett az antitézise, ezt hívjuk, hívom én illiberalizmusnak. Ez a gondolkodásmód azt állítja, hogy az egyén szabadságra való hivatkozása nem írhatja felül a közösség érdekeit. Többség igenis van, és azt tiszteletben kell

tartani, mert ez a demokrácia lényege. Az állam nem lehet közömbös a kultúrával szemben, az állam nem lehet közömbös a családdal szemben, és az állam nem lehet közömbös azzal a kérdéssel szemben, hogy ugyan már, miféle népség, vagyis kicsodák tartózkodnak a saját országod területén. Vagyis ma illiberális az, aki védi a határait, aki védi a nemzeti kultúráját, és elutasítja a külső beavatkozást és birodalomépítési kísérleteket. Visszatérve a rekettyéshez és a Gyalog galopphoz: kell-e félnünk a szót kimondani? Hát jó okunk van rá, de talán a gyávaság mégsem javasolható, és ilyenkor, ha nem érezzük elég erősnek magunkat a jelenben, akkor mindig érdemes a régi nagyokat fölidézni. Ha például valaki elolvassa az Atlanti chartát, amit még Roosevelttel meg Churchill hozott tető alá, és amelyben az európai jövő alapjait fektették le, azt tudom mondani, hogy az egy törőlmetszett illiberális dokumentum. Ahol az angolszászok megerősítik, hogy minden népnek joga van ahhoz, hogy maga döntsön a saját sorsáról, maga válassza meg a kormányát, senki ne avatkozzon a belügyeibe, és tartsa tiszteletben a határait. Vagy Schumannt idézem ide, akit európai alapítóként még a liberálisok is kellő tisztelettel emlegetnek, aki azt mondta, hogy „a demokrácia a kereszténységnek köszöni létét; azon a napon született, amikor az ember megkapta a hivatást, hogy evilági életében megvalósítsa a személyi méltóságát az egyéni szabadságban, mindenki jogának tiszteletében, és az egyetemes testvéri szeretet gyakorlásában.” Ma már senki sem – legfeljebb a püspök úr – mondhatna ilyet büntetlenül az Európai Parlamentben. Tehát a nagyok, akiket rendszeresen megidézünk, mint az európai egység gondolatának megalkotóit, azok valójában, a mai szóhasználat szerint nem a liberális demokratákhoz, hanem az illiberális demokratákhoz tartoznának. Ezért azt gondolom, hogy nem kell félnünk, amikor a korszellemmel szemben vállalkozunk arra, hogy egy illiberális politikai és államrendszert építsünk föl.

Visszatérve a kérdésre: miért gyűlölnék bennünket? Miután ők azt gondolják, hogy az emberiség most lép túl a nacionalista, vagyis nemzetközpontú és a keresztényközpontú korszakán, és át kell vezetni az emberiséget egy posztnacionalista és posztkeresztény időszakba, ezért azt gondolják, hogy erre egy modellre van szükség, az emberiségnek egy új, egyetemes modelljére van szükség, amit a liberális demokráciában találnak meg. A probléma az, hogy minden ilyen, egyetemes üdvözlést a politikában propagáló elmélet, az csak akkor erős és érvényes, hogyha kizárólagos. Az egyetemes akarat, az nem tűrhet el egyetlen, mégoly kicsi hajthatatlan népet sem. Ezért amikor az egyetemes üdvözlés és béke ideológiája ellenállásba ütközik, akkor erre az ütközésre nem vitával, hanem gyűlölettel válaszol. Mert az ő gondolkodásában az emberiségnek felajánlott modell csak akkor érvényes és igaz, hogyha

kivétel nélkül igaz. Ezért van az, hogy az ő – fogalmazzunk úgy – liberális, internacionalista programjuk csak akkor lehet igaz, ha minden nemzetre, minden férfi, minden nő számára, és minden korban igaz. Ez Kanthoz megy vissza, de ez most egy másik részletkérdés. Kis makacsság sem tűrhető meg, mert ha van kis makacsság, amely bemutatja, hogy másfajta szervezés, közösségszervezés is létezhet, akkor az egyetemes üdvözülésről mondott tan, az hamis. És ha Magyarország, Lengyelország, Ausztria, Olaszország és Csehország mégis ragaszkodnak a saját fölfogásukhoz, ez elviselhetetlen, ez tűrhetetlen. Ezek ellen nem egyszerűen harcolni kell, hanem ezeket gyűlölni kell, mert az egyetemes emberi jóval állnak szemben.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ez a magyarázata annak, hogy amikor – Püspök urunk is tapasztalhatta ezt – velünk szemben beszélnek az Európai Unió intézményeiben, akkor nem vitatkoznak, hanem egy epeömlésszerű gyűlöletbeszédet zúdítanak ránk. Nos, ezek után már csak egyetlen kérdést kell megválaszolni: akkor pontosan milyen jövője is lesz az illiberális demokráciának Európában? Erre a kérdésre persze senki sem tud biztos választ adni, de azt tudjuk mondani, hogy az európai parlamenti választás legutolsó alkalmával mindenhol azok a pártok szerepeltek a legjobban, akiket a liberális demokrácia nevében ágyúkkal lőttek. A legnagyobb sikert és előretörést azok érték el, akik a – mondjuk úgy, hogy – az európai politikai főáram kritikájának keresztüzében álltak. Most hagyjuk Magyarországot az 53 százalékaival, bár az sem kevés, de itt vannak a lengyel barátaink, itt vannak az osztrákok, itt vannak a csehek, és itt vannak az olaszok, ők lettek a legsikeresebbek az európai parlamenti választáson. Ezért szerintem az, hogy a tézis, a liberális demokrácia tézisével szemben egy antitézist, az illiberális demokrácia tézisével helyezzük nemcsak szellemileg, hanem politikai program szempontjából is szembe, egy vállalható, életképes és racionális döntés. Már csak azt a mondatot vagy szóösszetételt kéne megtalálnunk, amely az alapvetően negatívnak hangzó illiberális szónak megadja a pozitív értelmét, hiszen amit elmondtam, abból nyilvánvaló, hogy fölfogásunk szerint csupa jó dolgot szeretnénk belesűríteni ebbe a gondolatba. És akárhogy is forogtom és gondolkodom, nem tudok jobb definíciót adni, minthogy az illiberális politikának az értelme, az nem más, mint a keresztény szabadság, Christian liberty. A keresztény szabadság és a keresztény szabadság megvédése. Az illiberális, keresztény szabadságért dolgozó politika arra törekszik, hogy megőrizzen mindent, amit a liberálisok elhanyagolnak, elfelejtnek és megvetnek.

Az a kérdés van még zárásként előttünk, hogy szorul-e védelemre a keresztény kultúra és a keresztény szabadság? A válaszom az, hogy ma két támadás is van a keresztény szabadsággal szemben. Az első belülről jön, és a liberálisok felől érkezik: feladni Európa keresztény kultúráját. És van egy támadás kívülről, ez a migrációban testesül meg, aminek, ha nem is célja, de következménye, hogy megsemmisíti azt az Európát, amit mi Európaként ismertünk.

Nos, tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ha tehát visszatérünk a kiindulóponthoz, hogy van mögöttünk harminc év, és talán van még ebből a főműsoridőből 15 év, és mivel fogjuk azt eltölteni, akkor azt kell mondani, hogy az előttünk álló 15 évet azzal fogjuk eltölteni, az lesz a nemzedéki küldetésünk, hogy szembe forduljunk a liberális korszellemmel és a liberális internacionalizmussal. Mert Magyarországot csak így tudjuk megerősíteni. Ez egy igazságtalanul nehéz küzdelem lesz, a pálya feléjük lejt, de, meggyőződésem szerint, a mi oldalunkon van az – nem minden, de ami oldalunkon sok van abból –, amit szépnek, szabadnak és igazságosnak lehet mondani, és keresztény szabadságként foglalhatjuk össze.

Már csak egyetlen kérdés maradt, hogy álmodunk, vagy ébren vagyunk? Arra a kérdésre kell még válaszolnunk, hogy valóban lehetséges-e az, nem álmodunk-e – lassan már tíz éve? - lehetséges-e az, hogy egy tízmilliós ország az Európai Unióban, a liberális korszellem idején kimásson az adóssághegy alól, helyreállítsa a pénzügyi, gazdasági szuverenitását, gyorsabban fejlődjék, mint a liberális demokráciák? Lehetséges-e, hogy sikeresen elutasítsa a migrációt, hogy védelem alá helyezze a családot, hogy megvédje a keresztény kultúráját, hogy nemzetegyesítést és nemzetépítést hirdessen, hogy megteremtse a keresztény szabadság rendjét? Lehetséges-e, hogy mindezt teljes nemzetközi ellenszélben túlélje, sőt, sikerre vigye?

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Szerintem nem álmodunk, ez igenis lehetséges, mint ahogy az elmúlt tíz évben is lehetséges volt, de csak akkor, hogyha kiállunk amellelt, amit gondolunk, és amellelt, amit akarunk. Ha bátrak vagyunk, ha van bennünk vitézség – most kell a vitézség –, és ha összetartunk úgy, ahogy ennek a tábornak a hívószava mondja: „Egy a tábor!” Nos, erről fog szólni a következő 15 évünk, és csak azzal biztathatom Önöket, hogy hajrá, Magyarország, hajrá magyarok!